

GELOOF, HOOP EN LIEFDE

Toneelspel in drie bedrijven

door

RIEN BUUNK

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **GELOOF, HOOP EN LIEFDE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RIEN BUUNK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2013 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Paul Jansen - circa 47 jaar, dominee

Wilma Jansen - circa 46 jaar, echtgenote van Paul

Carolien Jansen - circa 23 jaar, dochter van Paul en Wilma

Fred Dorenbosch - circa 24 jaar, vriend van Carolien

Frans van Buren - circa 45 jaar, pastoor en vriend van Paul

Anita van Damme - circa 30 jaar, huishoudster van Frans

Jannie van Beveren - circa 44 jaar, vriendin van Wilma

Hanny Vermeer - circa 50 jaar, lid kerkbestuur

DECOR:

Het stuk speelt zich af in de “huiskamer” van de familie Jansen. Het is een doorsnee kamer.

Links op het toneel staat een hoge tafel met 4 stoelen. Aan de andere kant een bank, stoelen en een lage tafel. Verder kan het toneel naar eigen inzicht worden ingericht. Op het toneel moeten twee deuren aanwezig zijn. Links is naar de gang en rechts is naar de keuken.

Eerste bedrijf

1^e Tafereel

Paul en Frans zitten aan de lage tafel terwijl Wilma de tafel aan het afruimen is.

Frans: Wilma, je hebt jezelf weer helemaal overtroffen. Het eten was voortreffelijk. Wat dat betreft zou Anita wel eens een paar cursussen van jou mogen hebben.

Wilma: Nou, dat zeg je nu wel. Maar Anita kan ook uitstekend koken.

Frans: Ja, dat wel, maar zij is niet iemand die eens een zijsprong zal maken. Anita houdt van degelijke kost en niet van die bijzondere liflafjes. Ik heb wel eens het idee dat het bij haar is van: wat de boer niet kent dat vreet hij niet.

Paul: Ja, Frans. Niet iedereen is het gegeven om zo lekker te koken als mijn Wilma. (*Tegen Wilma*) Lieve vrouwtje, ik sluit mij helemaal aan bij Frans. Het was voortreffelijk. Zoals jij al die ingrediënten kunt combineren...., dat is gewoon kunst.

Frans: Ja, dat is het juiste woord..., kunst. Met die gerechten van jou kun je zo de televisie op.

Wilma: (*Lachend*) De televisie op..., ja..., ze zien me aankomen.

Frans: Nu kun je wel lacherig doen..., maar ik meen het. Als ik die televisiekoks bezig zie dan weet ik wel zeker dat jou creaties er zeker niet voor onderdoen...., als ze al niet beter zijn dan wat ze op tv in elkaar flansen.

Wilma: Ik zal in ieder geval het recept opschrijven en aan Anita geven. Trouwens jammer dat ze er niet bij was.

Frans: Ja, zoals ik je al vertelde moest ze net voor het eten halsoverkop naar haar ouders. Haar moeder belde dat haar vader van de trap was gevallen en naar het ziekenhuis werd gebracht. Voor wat ik van haar begrepen heb ziet het er niet al te goed uit. Morgenvroeg ga ik Anita bellen om te vragen hoe het met hem is en hem eventueel opzoeken in het ziekenhuis. Ze behoren dan wel niet tot mijn parochie maar dit is toch wel het minste wat ik kan doen voor Anita.

Paul: Je mag in je handen knijpen met zo'n huishoudster als Anita.

Frans: Ja, dat klopt. Als Anita er niet was gingen er veel dingen fout. Ze zorgt echt overal voor. (*Grinnikend*) Als ik iets kwijt ben weet Anita altijd wel waar ik het heb neergelegd of waar ik het kan terugvinden.

Wilma: Wees gerust Frans, dat ben jij niet alleen. Daar (Wijst naar Paul) zit er ook zo een die altijd alles kwijt is. Wilma....., weet jij waar dit is....., Wilma....., weet jij waar dat is.

Paul: Je hoort het Frans. Wij mannen zijn volgens de vrouwen maar onbeholpen stumpers, die zonder de hulp van de vrouwen zeker ten onder zouden gaan. Maar er zijn ook dingen die wij als mannen, (*Nadrukkelijk*) zonder hun hulp wel zelf kunnen. (*Vragend*) Glaasje Whisky?

Frans: Ja, lekker.

Wilma: (*Lachend*) Ja hoor, de mannen kunnen wat zonder onze hulp. Een drankje ingieten. Nou nou, wat een prestatie.

Paul: Als jij nu braaf de tafel verder opruimt mag je dadelijk bij ons komen zitten en ook een glaasje meedrinken.

Wilma: (*Spottend*) Moet je hem toch eens horen. Ik zou wel eens willen weten wat jouw kerkleden hiervan zouden vinden.

Paul: (*Is ondertussen opgestaan en omhelst Wilma van achteren*) Die zouden van mening zijn dat ik de liefste vrouw ter wereld heb, die altijd voor mij en een ander klaar staat. (*Wil haar kussen*)

Wilma: (*Giechelend*) Hou op, Frans zit er bij.

Paul: Dat maakt mij niets uit. Laat hem maar goed kijken, kan hij zien wat hij mist.

Wilma: (*Maakt zich los van Paul*) Gaan jullie nu maar vast wat drinken, dan ruim ik eerst de tafel af. (*Pakt borden of iets dergelijk en wil die naar de keuken brengen. Bij de deur draait ze zich om*) Daarna kom ik als een braaf en lief vrouwtje bij jullie zitten. (*Af*)

Frans: Ik moet eerlijk bekennen dat ik wel eens een beetje jaloers ben op jouw Paul. Als ik zie hoe fijn het jullie met elkaar hebben dan.....

Paul: (*Giet 2 glazen Whisky in*) Dan zou je wensen dat het celibaat door Rome was afgeschaft.

Frans: Ik weet dat ik als pastoor dergelijke gedachten niet mag hebben....., maar zo nu en dan heb ik net als ieder ander mens mijn zwakke momenten.

Paul: (*Gaat zitten*) Je hoeft het mij niet te verklaren Frans. Ik weet net zo goed als jij, dat ook wij als herders onze zwakke kanten hebben. Maar daar hebben wij ons geloof voor om ons daar door heen te helpen.

Frans: En niet alleen voor ons zelf maar ook voor onze schaapjes. Als ze het niet meer zien zitten komen ze bij ons, om van ons de steun te krijgen die ze nodig hebben om weer door te kunnen gaan.

Paul: (*Grinnikend*) Ja Frans, wij helpen onze schaapjes. Jij op jouw manier en ik op de manier van de Grote Baas.

Frans: (*Gemaakt lachend*) Haha, wat moet ik lachen. Dat is een heel ouwe mop Paul.

Paul: Ja, ik weet het, maar ik kon het even niet laten.

Frans: Ach kerel, maak je niet druk. Ik weet ook wel dat je het niet meende. Daarvoor lijken we te veel op elkaar. Al is het dat ik in de Katholiek Kerk preek en jij in de Hervormde.

Paul: Als je het goed bekijkt is het toch vreemd dat, hoewel wij voor de zelfde God werken, we het niet eens kunnen worden hoe we het gezamenlijk zouden kunnen doen. We zouden toch eens moeten kijken wat we daar aan kunnen doen..., al is het maar hier in het dorp. Ik bedoel: we kunnen klein beginnen.

Frans: De bisschop ziet me al aankomen. Nee, Paul. De tijd is daar nog niet rijp voor.

Paul: Maar je moet toegeven dat ook in de Katholieke Kerk dingen aan het veranderen zijn.

Frans: Dat klopt. Maar iets wat 1700 jaar het zelfde is gebleven kun je niet in 10 jaar veranderen.

Paul: Ja, maar ook Rome zal met zijn tijd mee moeten gaan. Wat dat betreft zien we allebei het kerkbezoek teruglopen. Als we niet snel dingen gaan veranderen zullen dominees en pastoors over 25 jaar in lege kerken staan te preken.

Frans: (*Zucht*) Ik weet het..., ik weet het. De nieuwere generaties pastoors wil wel..., maar het is de oudere generatie die nog met de scepter zwaait..... Er zullen pas echt dingen veranderen als de huidige generatie pastoors is opgeklommen tot bisschop of misschien zelfs wel tot paus.

Paul: Je gaat me toch niet vertellen dat jij uiteindelijk het ambt van paus ambieert?

Frans: Oh nee, dank je de koekoek. Nee....., ik wil met mijn voeten in de klei staan, direct contact hebben met de mensen en niet vanuit Rome toe zien.

Paul: Toch kan het zijn dat je daar naar toe zou moeten....., wil je werkelijk dingen aanpakken en veranderen.

Frans: Misschien wel..., maar ik denk dat ik me daar niet op mijn gemak zou voelen. Weet je wat het probleem is....., als mensen macht krijgen, en de paus en de bisschoppen hebben macht, dan zie je bij hun de zelfde menselijke zwakheden als bij ieder ander mens.

Paul: Ik begrijp wat je bedoeld. Ja, wat dat betreft is jullie kerk de laatste jaren diverse keren ongunstig in het nieuws geweest.

Frans: En dat komt alleen doordat de leiders van onze kerk op een afstand toe zien en de echte feeling met de praktijk al lang kwijt zijn. Nee, laat mij maar gewoon hier pastoor zijn en mijn werk doen.

Paul: (*Nadenkend*) Toch zou ik wel eens in de archieven van het Vaticaan willen rondsnuffelen. Ik denk dat daar veel geheimen liggen opgeslagen. Ben jij daar ooit wel eens geweest?

Frans: Je bedoelt, in de archieven van het Vaticaan? Nee..., een gewone dorpspastoor heeft daar niets te zoeken. Het is zelfs zo dat het archief in bepaalde secties is verdeeld. Sectie een is algemeen toegankelijk, sectie twee is alleen voor geestelijken, sectie drie alleen voor bisschoppen en hoger toegankelijk en zo verder. Uiteindelijk is er een sectie vijf die alleen toegankelijk is voor de paus en een aantal door hem aangewezen vertrouwelingen. Al zou ik het willen, dan nog zou ik maar een klein gedeelte mogen zien.

Paul: Dat is toch vreemd, vind je niet?

Frans: Ach Paul, ik denk dat daar documenten liggen opgeslagen waarvan onze hoogste leiders van mening zijn dat onze beperkte vermogens de inhoud van die documenten niet kunnen bevatten. Ik vraag me zelfs wel eens af of ik wel zou willen weten wat daar allemaal voor geheimen liggen opgeslagen.

Paul: Je bedoelt geheimen zoals werd beschreven in de Davinci Code.

Frans: (*Schud zijn hoofd*) Nee, die bedoel ik niet. Ik vond het trouwens een prachtig boek. Spannend en schitterend beschreven. Hoe die schrijver alles bij elkaar heeft weten te krijgen..., knap hoor.

Paul: Ik heb dat boek ook gelezen maar....., op de een of andere manier ga je jezelf toch dingen afvragen. Zo van: zou Jezus inderdaad getrouwd zijn geweest?

Frans: Wat maakt het uit of Jezus getrouwd was of niet, het gaat om de man die Jezus is geweest en om zijn boodschap. Dat is het enige wat telt.

Paul: Dat kun je nu wel zeggen..., maar als Jezus inderdaad getrouwd was....., was er niet langer behoefte aan het celibaat.

Frans: Celibaat of geen celibaat..., het huwelijk is ook niet zaligmakend.

Paul: Dat ben ik niet helemaal met je eens, en jij zelf ook niet. Je gaf zelf toe dat je wel eens jaloers was op Wilma en mij.

Frans: (*Zucht*) Ja, dat weet ik, maar....., hoe kan ik je dat nu het best uitleggen.

Paul: Laat ik het op een andere manier vragen. Jij hebt op je 24^e besloten pastoor te worden.

Frans: Klopt.

Paul: Heb je daarvoor nooit een vriendin gehad? (*Frans kijkt hem zwijgend aan*) Je hoeft niet te antwoorden als je niet wilt.

Frans: Ik wil wel antwoorden maar ik ben aan het nadenken hoe ik jouw vraag wil beantwoorden.

Paul: Sorry Frans, misschien ben ik te ver gegaan met mijn vraag.

Frans: Nee..., nee. Dat is het niet. Misschien wilde ik wel dat jij, of iemand anders, mij die vraag stelde. (*Staat in zijn glas*) Ik heb....., voordat ik pastoor werd, inderdaad..... een vriendin gehad.

Paul: Mag ik vragen wat er gebeurd is?

Frans: Toen ik 20 was kwam ik een meisje tegen. Het was liefde op het eerste gezicht.... En van beide kanten mag ik wel zeggen. In het begin zagen we ons altijd op school of in de buurt van het schoolplein, maar toen ik meer wilde..., (*Snel*) ik bedoel haar ouders leren kennen en zo, hield ze de boot af. Het heeft maanden geduurd voor ze vertelde wat er aan de hand was. Het bleek dat ze uit een gezin kwam dat lid was van het vijandelijke kamp. De Gereformeerde Kerk, en dan ook nog de zwaarste tak daarvan. Ze vertelde dat haar ouders het nooit zouden goed vinden dat ze verkering had met een Katholieke jongen..... We hebben uren daarover gesproken en uiteindelijk vroeg ik haar of ze van me hield...

Paul: En wat was haar antwoord?

Frans: Met heel mijn hart, zei ze. Toen heb ik haar gezegd dat we het samen aan haar ouders zouden gaan vertellen en dat het niet zo mocht zijn dat haar vader of moeder tussen ons in konden gaan staan als wij oprecht van elkaar hielden. (*Tegen Paul*) Je weet wat de Bijbel hierover zegt: Geloof, Hoop en Liefde, maar de liefde is het belangrijkste van allemaal.

Paul: (*Knikt*) En zijn jullie naar haar ouders toegegaan?

Frans: (*Knikt*) Ja..., maar het ging niet helemaal zoals ik gedacht had.

Paul: Hoe reageerden haar ouders?

Frans: Afwijzend...., en dan druk ik mij nog zacht uit. Ze vroegen mij hoe ik het in mijn hoofd haalde om hun dochter het hof te maken. Hun dochter was lid van de enige echte kerk en ik was een Katholieke zondaar die zou branden in de hel. Ik werd verzocht onmiddellijk hun huis te verlaten en hun dochter niet meer lastig te vallen..... Dat is de laatste keer geweest dat ik haar gezien heb.

Paul: (*Verwonderd*) Heb je haar niet geprobeerd te bellen of te schrijven?

Frans: Haar ouders hadden geen telefoon en ja, ik heb brieven geschreven..... Alleen denk ik niet dat ze die ooit heeft ontvangen.

Paul: Maar je wist toch waar ze woonde? Je kon haar toch thuis opzoeken?

Frans: Dat heb ik ook gedaan. Een paar weken na mijn eerste bezoek ben ik terug gegaan. Maar het huis stond leeg. Uiteraard bij de burens navraag gedaan wat er gebeurd was en waar ze naar toe verhuisd waren. Maar het bleek dat ze helemaal geen contact hadden gehad met de burens en dat ze vertrokken waren zonder ook maar iemand iets te vertellen. Uiteindelijk de dominee van hun kerk opgezocht en hem gevraagd waar ze naar toe waren. (*Schamper*) Die man keek me aan of ik melaats was en niet goed wijs. Hij vertelde me dat ik haar moest vergeten en geen moeite hoefde te doen haar te vinden want dat zou me toch niet lukken. Daarna werd ik zonder pardoes de kerk uitgegooid en werd de deur achter mij dichtgeslagen en op slot gedaan.

Paul: (*Overdonderd*) Wat een verhaal.

Frans: Ik heb nog een aantal maanden van alles geprobeerd om haar terug te vinden..., maar dat is niet gelukt. En hoewel we altijd zeggen dat de tijd alle wonden heelt..., heb ik gemerkt dat dit niet altijd waar is.

Paul: En toen heb je besloten pastoor te worden?

Frans: Nee....., niet meteen. In de daarop volgende jaren bleef ze door mijn hoofd spoken en kon ik mij niet echt meer concentreren op mijn studie. Uiteindelijk ben ik naar de pastoor gegaan en heb met hem een lang gesprek gehad. Hoewel ook hij niet alle antwoorden kon geven die ik zocht., had hij mij toch een bepaalde rust weten te geven. Toen ik die avond op mijn kamer zat viel er een tijdschrift van de kast en viel open op de pagina waar gesproken werd over de opleiding tot pastoor. Ik wist toen dat dit een teken was en heb op dat moment besloten van studie te veranderen... En nu zit ik hier als pastoor.

Paul: Als ik alles van te voren geweten had..., had ik mijn mond gehouden en je nooit die vraag gesteld.

Frans: (*Glimlachend*) Misschien ben ik wel blij dat je die vraag gesteld hebt. Voor het eerst sinds lange tijd kan ik er met iemand over praten die ik vertrouw en waarvan ik weet dat mijn geheim bij hem veilig is.

Paul: (*Nadenkend*) Ik weet niet of ik dit moet vragen maar....., je bent er nooit helemaal echt overheen gekomen..., is het niet?

Frans: (*Zacht*) Nee....., op de een of andere manier moet ik nog regelmatig aan haar denken. Zeker op een avond zoals deze. Als jij en Wilma zo gelukkig zijn met elkaar.

Paul: Wees gerust, Wilma en ik hebben ook wel eens ruzie.

Frans: Dat is maar goed ook, anders heb je ook nooit wat goed te maken.

Paul: Als je weer de behoefte voelt om er over te praten....., je weet mijn deur staat altijd open.

Frans: Dat weet ik dierbare vriend. Maar nu is het ook niet zo dat ik elke dag met haar herinneringen worstel. De meeste gevoelens en gedachten aan haar heb ik diep in mijn hart weggestopt op een heel klein speciaal plekje... En zo nu en dan denk ik weer aan haar en kom ik er achter dat ik nog steeds gevoelens voor haar heb. En dat is nu precies de reden waarom ik het wel aan jou kan vertellen en niet aan de leden van mijn eigen kerk.

Paul: Ik denk dat die best begrip zouden hebben voor jou.

Frans: Paul, je weet net zo goed als ik dat er niet alleen in Rome oude kerels zitten die alle veranderingen proberen tegen te houden. Ook in jou kerk en mijn parochie zitten mensen die niets van veranderingen moeten hebben. En zeker niets van een pastoor die toegeeft dat hij ook...., laat ik maar zeggen: aardse verlangens heeft. Als dit bekend zou worden in de parochie zou dit alleen maar tot onrust leiden en verdeeldheid, en dat wil ik niet. Bovendien weet jij net zo goed als ik dat er in beide kerken leden aanwezig zijn die het al niets vinden dat wij elkaar privé zo goed kennen.

Paul: Frans, als er gemeenteleden zijn die onze vriendschap afkeuren moeten ze dat regelrecht in mijn gezicht zeggen en niet achter mijn rug. Bovendien zou ik ze dan nog een paar stukken uit de Bijbel voorlezen. Maar goed, zoals ik al zei, als ik je ergens mee kan helpen.....

Frans: (*Glimlachend*) Niet nodig Paul.., gelukkig weet ik dat onze grote Baas er geen problemen mee heeft dat er naast hem nog een ander mens is waar ik gevoelens voor heb. Hij zal het mij zeker vergeven..., dat weet ik gewoon.

Wilma

Wilma: Wat kijken jullie ernstig? Is er wat?

Paul: Nee.., we hadden het over de geheimen van de Katholieke Kerk.

Wilma: De geheimen van de Katholieke Kerk?

Paul: Ja, alle geheimen die in de kluizen en archieven in het Vaticaan liggen opgeslagen.

Wilma: Jullie kijken te veel films op televisie. Denken jullie nou werkelijk dat daar zulke grote geheimen liggen opgeslagen. Alle geheimen, hoe goed men ze ook probeert te beschermen, komen na verloop van tijd in de openbaarheid. En als het Vaticaan al geheimen heeft zullen die na verloop van tijd vanzelf wel bekend worden. Zeker in deze tijd van computers en netwerken.

Paul: Kijk Frans, dit is nou mijn vrouw. Wij denken aan allerlei geheimen en samenzweringen en Wilma zegt gewoon: als het zover is komt het wel naar buiten.

Frans: Wilma, zoals gewoonlijk ben jij weer de verstandigste van ons drieën.

Wilma: (*Gespeeld verwaand*) Dat hoef je mij niet te vertellen Frans, dat wist ik zo ook wel.

Paul: Je hoort het Frans..., en jij maar denken dat ik zo'n makkelijke vrouw had.

Frans: (*Lachend*) Ja, ik begin in te zien dat jij het lang niet gemakkelijk hebt.

Wilma: (*Gaat zitten*) Wat zijn de heren het weer eens. (*Kijkt Paul en Frans aan*) Wie van de heren is zo galant om mij een glaasje witte wijn in te schenken.

Paul: Ik zal even een flesje wijn uit de keuken halen. (*Staat op en gaat af*)

Wilma: (*Kijkt Paul na*) En waar hadden jullie het nou echt over?

Frans: (*Gespeeld onnozel*) Wat bedoel je Wilma?

Wilma: Ik ben niet gek Frans. Zoals jullie keken toen ik binnenkwam, zo heb ik jullie nog nooit gezien. Dus vertel op, waar hadden jullie het over?

Frans: We hadden het over het feit dat Paul zich gelukkig mag prijzen met een vrouw als jou.

Wilma: Jaja, dat zal wel.

Frans: En we hadden het over het feit dat ik als pastoor niet getrouwd ben maar wel eens een klein beetje jaloers ben op jullie. Jullie zijn zo gelukkig met elkaar.

Wilma: (*Ineens begrijpend*) Aha..., ging het gesprek daarover. (*Glimlachend*) Nou dan zal ik niet verder vragen.

Frans: Geen probleem Wilma, zoals ik ook al tegen Paul vertelde, ook ik heb wel eens zwakke momenten.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto